

Arrest

nr. 283 674 van 20 januari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERHAEGEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. RAJA *loco* advocaat K. VERHAEGEN en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

Je verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten, Pashtoun en soennitische moslim te zijn. Je bent 17 jaar oud. Je bent geboren en opgegroeid in Mogholkhel in het district Mohammad Agha, provincie Logar. Toen je 13 jaar oud was stopte je met school omdat je vader mentale problemen kreeg door druggebruik en omdat jullie financiële problemen hadden. Je verdiende geld met het maken van bakstenen.

Drie neven van je vader, genaamd S.J., F. en M., werkten voor de taliban. Je vader zei jou om niet met hen om te gaan omdat ze geen goede mensen waren.

Je vaders neven, vooral S.J., lieten jou echter taakjes doen, zoals dingen halen in de winkel, een gsm halen en wapens dragen. Je deed die taakjes omdat je bang was om geslagen te worden. Je vertelde het aan je moeder, die het met de moeder van S.J. besprak. S.J. was dan boos dat jij dergelijke zaken verteld had aan je moeder en sloeg jou soms. Op een dag kwam S.J. langs op de bromfiets toen je cricket aan het spelen was. Hij vroeg jou om mee te gaan. Jullie reden naar Kochiano, een nabijgelegen nomadendorp. Daar haalde hij een zware zak op die jij moest vasthouden op de bromfiets. Het deed pijn voor jou om de zak vast te houden. S.J. zei dat er kogels en geweren in zaten. S.J. ging in Mogholkhel zijn huis binnen met de zak. Je ging naar huis en vertelde aan je moeder dat je pijn had aan je knieën en dat S.J. je weer meegenomen had om geweren te halen, dit was intussen de vijfde keer. Je moeder was bang omdat er in je dorp vaak incidenten gebeurden met jongeren die geen gezinshoofd hadden, die werden namelijk meegenomen en kwamen niet levend terug. Je moeder ging opnieuw met de moeder van S.J. praten. De volgende ochtend kwam je S.J. tegen, hij gaf je een klap en zei dat hij je niet in leven zou laten als er iets zou gebeuren. Je vertelde dit aan je moeder. Zij vertelde het aan je schoonbroer. Je schoonbroer bracht jou naar Jalalabad, waar je twee dagen verbleef. Je schoonbroer vernam toen per telefoon dat het dorp Kochiano aangevallen was door het leger. S.J. was bij jullie thuis naar jou komen vragen, hij dacht dat jij het verklikt had. Je moeder vroeg aan je schoonbroer om iets te regelen omdat je anders problemen zou krijgen. Je schoonbroer regelde een smokkelaar en je verliet Afghanistan. De volgende dag belde S.J. je schoonbroer om te vragen naar jou. Later stuurde hij nog een aantal keer mensen naar de winkel van je schoonbroer en naar jullie huis op zoek naar jou. Soms werd je broer I. door hen geslagen.

Na een reis van twee jaar kwam je aan in België op 23 november 2020. Op 26 november 2020 deed je een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je gedood te worden door S.J. of de taliban.

Vanuit België had je op een dag contact met je jongere broer I.. Hij zei dat de financiële situatie thuis heel moeilijk was, dat hij zich vervelde en dat hij naar jou wou komen. Je vroeg hem te wachten tot je een beslissing zou krijgen in je verzoek, dan zou je proberen hem naar hier te laten komen. Een twintigtal dagen voor je persoonlijk onderhoud bij het CGVS hoorde je van je zus dat I. spoorloos verdween toen hij cricket ging spelen. Je dacht dat hij misschien naar Europa was vertrokken, maar dit is niet mogelijk omdat hij geen geld had. Je moeder deed navraag bij de familie van S.J., die vertelde dat hij sinds één of twee weken niet naar huis was komen. Jullie verdenken S.J. ervan je broer I. meegenomen te hebben.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je foto's neer van de taskara (Afghaans identiteitsdocument) van je moeder en grootvader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Je voogd verklaarde bij aanvang van het onderhoud dat je stressgevoelig bent en je advocaat zei dat je last hebt van faalangst en stress en stelde voor extra pauzes te geven (CGVS, p. 2, 4). Hoewel er geen documenten neergelegd werden ter staving van je faalangst en stress werd voldaan aan de vraag en werden er twee pauzes gehouden, met name van 15:43 tot 16:01 uur en van 17:13 tot 17:28 uur. De protection officer vroeg jou na de opmerking van je advocaat of er nog zaken waren die ze kon doen om het voor jou makkelijker te maken, waarop je antwoordde dat er niets anders was (CGVS, p. 4). Je werd gevraagd om het zeker te zeggen als je niet goed voelde of te veel stress had (CGVS, p. 4).

Na de eerste pauze werd gepeild naar jouw welzijn en je verklaarde dat het goed ging, dat je in het begin stress had maar dat het op dat moment beter was (CGVS, p. 10). Uit de notities van het onderhoud blijkt dat het onderhoud rustig en zonder incidenten verlopen is.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan jouw verplichtingen.

Na onderzoek van jouw asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat jou niet de status van vluchteling of het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Je bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Afghanistan vrees je **gedood te worden door je vaders neef S.J. of de taliban**. Je slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken, dit omwille van onderstaande redenen.

Zo zijn je **verklaringen over de activiteiten van je vaders neven bij de taliban weinig overtuigend**, waardoor je er niet in slaagde het profiel van je vaders neven als talibanleden hard te maken. Hoewel deze drie neven van je vader, met name S.J., F. en M., in je eigen dorp woonden en nog steeds daar wonen, kon je weinig doorleefde verklaringen geven over hen (CGVS, p. 11). Je zei dat ze sinds heel lang bij de taliban waren, dat ze vaak deelnamen aan gevechten in Wahjan bazaar, dat ze op de bromfiets overal naartoe gingen en dat ze onderdoken in jullie dorp, maar er kan aangenomen worden dat om het even welke dorpling dergelijke vage verklaringen zou kunnen geven over talibanleden in de regio. Je zei dat M. een soort leider van de taliban was, maar je kon niet aangeven wie dan wel de leider of commandant van je vaders neven was (CGVS, p. 11). Gevraagd wat je vaders neven doen sinds de machtsovername door de taliban, zei je dat ze nog altijd in het dorp zijn, nog bij de taliban zitten en voor de taliban werken (CGVS, p. 16-17). Je weet echter niet wat ze nu precies doen bij de taliban en wat voor functie ze nu hebben. Over M. zei je "misschien dat hij nog steeds een hoofd is.", over de andere neven van je vader weet je niks (CGVS, p. 16). Je hebt niets gevraagd aan je moeder over de huidige activiteiten van je vaders neven (CGVS, p. 16). Je zus zou enkel verteld hebben dat ze nog steeds lid zijn van de taliban en daar rondhangen (CGVS, p. 16). Je onwetendheid over de positie en activiteiten van je vaders neven na de machtsovername is opvallend en tast de geloofwaardigheid van hun door jou verklaarde profiel aan. Het is immers algemeen geweten dat veel talibanleden na de machtsovername een omschakeling maakten van een rol als strijder naar een leidinggevende, administratieve of andere functie. Als jouw vaders neven nog in je dorp verblijven, zoals je verklaarde, kan verwacht worden dat je via je familie te weten kwam over hun doen en laten na de machtsovername, zeker gezien je S.J. persoonlijk vreest. Het CGVS merkt voorts op dat je wekelijks contact hebt met je zus en maandelijks met je moeder, wat je onwetendheid over de positie en activiteiten van je vaders neven na de machtsovername nog vreemder maakt (CGVS, p. 5).

Het is voorts opvallend dat S.J. jou wel taakjes liet uitoefenen, maar dat hij en zijn broers nooit over de taliban spraken tegen jou, je broers of ouders (CGVS, p. 12). Als je vaders neven effectief sinds heel lang, volgens jou al van voor je geboorte, bij de taliban waren, is het opmerkelijk dat ze jou nooit vertelden over de ideologie, belangrijke daden of andere zaken in verband met de taliban (CGVS, p. 12). S.J. heeft ook nooit gevraagd dat jij zou aansluiten bij de taliban. Je verklaarde dat hij dit niet durfde vragen omdat hij beschaamd was gezien hij jonger was dan jouw ouders (CGVS, p. 16). Dit is een weinig overtuigende verklaring. Je verklaarde immers dat S.J. en zijn broers sinds lang lid waren van de taliban, dat ze zelfs leden onder hen hadden (je verklaarde immers dat M. een soort leider was en dat S.J. leden stuurde naar je huis na je vertrek, zie CGVS, p. 16) en dat S.J. je zou willen doden. Dat een persoon met een dergelijke achtergrond en profiel omwille van zijn jongere leeftijd beschaamd zou zijn om jou te rekruteren houdt weinig steek. Hoewel rekening dient te worden gehouden met jouw jeugdige leeftijd, je bent immers nog minderjarig, kan jouw jonge leeftijd je weinig overtuigende verklaring niet vergoelijken.

Het CGVS merkt voort op dat je **bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niets vertelde over de aanval op het dorp Kochiano en de beschuldiging dat jij informatie over dit dorp zou gegeven hebben aan de overheid** (Vragenlijst CGVS). Geconfronteerd met deze vaststelling verklaarde je dat de tolk bij DVZ je niet de kans gaf om alles tot het einde te vertellen (CGVS, p. 16). Dit is echter louter een post factum verklaring.

Het CGVS merkt bovendien op dat je bij aanvang van je persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat je interview bij DVZ goed verlopen was en dat je er kort alle redenen voor je vertrek en je verzoek om internationale bescherming vertelde (CGVS, p. 2-3). Dat je bij DVZ niets vertelde over de beschuldiging van S.J. dat jij geklikt had wat geleid zou hebben tot de arrestatie van veel talibanleden, wat nochtans een belangrijk element is in je asielrelaas, tast de geloofwaardigheid van je asielrelaas aan.

Je verklaarde dat je moeder vreesde dat je zou meegenomen worden door de taliban (CGVS, p. 13). In je dorp en overal in Afghanistan werden immers jongens, vooral jongens zonder gezinshoofd, **onder dwang meegenomen door de taliban** om zelfmoordaanslagen te plegen of andere dingen te doen, waarna ze niet levend terugkwamen, zo zei je (CGVS, p. 15). Je zei dat de dorpsouderen en ouders van de jongens niets tegen de taliban durfden zeggen wanneer dergelijke jongeren overleden of gehandicapt geraakten (CGVS, p. 15). Er dient echter aangestipt te worden dat je voorstelling over de werkwijze van de taliban niet strookt met de landeninformatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Uit deze informatie blijkt dat rekrutering door de taliban hoofdzakelijk gebeurt op vrijwillige basis door een gedeelde ideologische visie en omwille van economische redenen. Rekrutering door de taliban wordt namelijk meestal op collectief niveau georganiseerd – via familie, de clan of het religieuze netwerk – en door middel van propaganda in madrassa's. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. De taliban hebben over het algemeen geen gebrek aan vrijwilligers/rekruten. Zo blijkt uit je verklaringen ook dat broers of zonen van talibanleden en jongeren die geïnteresseerd waren om deel te nemen aan de jihad aansloten bij de taliban (CGVS, p. 15). Volgens toegevoegde informatie maken de taliban enkel gebruik van gedwongen rekrutering in uitzonderlijke gevallen, met name in situaties waarin ze onder acute druk staan. Concrete bedreiging van families om zonen als strijder te leveren is echter uitzonderlijk. Gedwongen rekrutering van individuele personen door talibancommandanten, via directe of indirecte bedreiging van zijn persoon of zijn naasten, valt niet uit te sluiten, maar is hier opnieuw eerder een uitzondering, aldus de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier. Dat de taliban sinds heel lang jongens uit je dorp meenamen onder dwang is dan ook niet aannemelijk (CGVS, p. 15). Dat jouw vader drugsverslaafd was en jouw familie daarom geen actief mannelijk gezinshoofd had kan niet gezien worden als een factor die het risico op jouw gedwongen rekrutering zou verhogen. Uit de toegevoegde informatie blijkt weliswaar dat kindsoldaten vooral van arme families komen die hun gezinshoofd of kostwinner verloren, maar uit deze informatie blijkt dat armoede, eventueel gecombineerd met verveling, de factor is die er in dergelijke gevallen toe leidt dat jongeren aansluiten bij een gewapende groepering of dat hun ouders hun kinderen verkopen of naar de taliban sturen. Uit je verklaringen blijkt weliswaar dat jouw gezin financiële moeilijkheden had omwille van de verslaving van je vader, maar nergens blijkt dat jij hierdoor de intentie had om aan te sluiten bij de taliban, noch dat je ouders je zouden willen verkopen of overdragen aan de taliban. Het CGVS merkt overigens op dat jouw gezin ondanks de verslaving van je vader nog verschillende bronnen van inkomsten had. Zo maakte jij bakstenen, verkochten jullie eieren en gaf je schoonbroer jullie maandelijks een som geld (CGVS, p. 6, 8). De vaststelling dat je voorstelling van gedwongen rekrutering niet door de objectieve informatie gedragen wordt tast de geloofwaardigheid van het asielrelaas waarop je je verzoek steunt verder aan.

Met betrekking tot de **verdwijning van je broer I.** kort voor je onderhoud moet het volgende opgemerkt worden. Jij en je familie verdenken S.J. ervan I. meegenomen te hebben (CGVS, p. 9). Uit je verklaringen blijkt echter dat dit louter een subjectief vermoeden is (CGVS, p. 9). Je verklaarde dat I. jou anderhalve maand voor zijn verdwijning vertelde dat hij weg wou van huis omdat hij het moeilijk had en omwille van verveling en financiële problemen (CGVS, p. 9). Hij zei toen dat hij naar jou wou komen, maar je raadde hem aan te wachten totdat jij een beslissing kreeg (CGVS, p. 9). Toen I. verdween dacht je aanvankelijk dat hij naar hier was vertrokken, maar dit zou onmogelijk zijn omdat hij geen geld had, zo zei je (CGVS, p. 9). Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (zie toegevoegd rapport van AREU en UNHCR, "Why do children undertake the unaccompanied journey") blijkt echter dat Afghaanse kinderen omwille van diverse redenen hun land verlaten, dat ze in sommige gevallen vertrekken zonder toestemming van hun familie en zelf geld verzamelen of stelen om de reis te financieren. Gezien I. eerder al had aangegeven dat hij Afghanistan wou verlaten is het dan ook niet onaannemelijk dat hij vrijwillig vertrokken is. In elk geval blijken uit je verklaringen geen concrete aanwijzingen waaruit zou blijken dat I. meegenomen is door S.J. of andere talibanleden (CGVS, p. 9).

Je advocaat verklaarde voorts dat er **verwestersing** kan toegeschreven worden aan jou (CGVS, p. 19). Je was twee jaar onderweg van Afghanistan naar België en je verblijft sinds twee jaar in België.

Dit verblijf buiten Afghanistan heeft een invloed op je gedragingen en dit zal bij terugkeer naar Afghanistan duidelijk zijn, zo haalde je advocaat in algemene bewoordingen aan. Jijzelf haalde dit element niet aan. Er is nagelaten in concreto aan te tonen dat je verwesterd bent.

Waar je advocaat verwijst naar jouw lange verblijf buiten Afghanistan moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid. Er is immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en jouw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Dient verder aangestipt te worden dat het Vluchtelingenverdrag niet inhoudt dat een in het gastland door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl, voor zover hier sprake zou van zijn in jouw geval, zonder meer aanleiding geeft tot de verlening van internationale bescherming. Het gegeven dat men in zijn land van herkomst niet op dezelfde of vergelijkbare manier kan leven, is op zich onvoldoende om als vluchteling te worden erkend. Van een vreemdeling die bepaalde aspecten van een westerse levensstijl en cultuur heeft overgenomen, mag worden verwacht en gevraagd dat deze zich bij terugkeer naar het land van herkomst aanpast aan de daar geldende normen en waarden, waarbij aangenomen wordt dat je jonge leeftijd een dergelijk proces vergemakkelijkt. Er kan bijgevolg van je verwacht worden dat je je bij terugkeer naar Afghanistan kan aanpassen aan de geldende normen en regels.

De door jou neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De foto's van de taskara's van je moeder en grootvader hebben geen enkele bewijswaarde met betrekking tot jouw persoonlijke vrees voor vervolging. Over de documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat–generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afgaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afgaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief.

Aldus heb je niet aannemelijk gemaakt dat je relaas en je beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kan je je evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat je in geval van een terugkeer naar jouw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings.

Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is.

Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

*Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypotheses dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen***

van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat **“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”** Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp

te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'élites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van “artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (hierna “Vluchtelingenconventie”) en de artikelen 1, 12° en 48/3 t.e.m. artikel 48/6 en artikel 57/1, §4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (‘Vreemdelingenwet’), artikelen 2 en 3 juncto 13 EVRM, artikel 10 lid 3 onder b) en artikel 25.6 van de Procedurerichtlijn, artikelen 4.3 c) en 20 lid 3 van de Kwalificatierichtlijn, en artikel 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, en de motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en als beginsel van behoorlijk bestuur, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, eveneens beginselen van behoorlijk bestuur”.

In een eerste onderdeel volhardt verzoeker in zijn asielmotieven en stelt hij het niet eens te zijn met de appreciatie van verweerder. Hij wijst op zijn jonge leeftijd ten tijde van zijn vlucht en verwijst naar algemene informatie inzake de asielprocedure. Hij stelt dat zijn verklaringen over de rekrutering door de taliban stroken met algemene informatie en vermeldt het trieste nieuws dat zijn broer I. werd meegenomen en vermoord. Verder betoogt verzoeker dat dient rekening te worden gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, houdt hij een theoretisch en concreet betoog dienaangaande en wijst hij op zijn gedetailleerde en spontane verklaringen over persoonlijke gebeurtenissen en over gebeurtenissen met andere jongens uit het dorp. Hij benadrukt dat een toekomstgerichte inschatting van zijn vrees dient te gebeuren en verwijst naar zijn profiel.

Verder verwijst verzoeker naar talrijke landeninformatie en houdt hij een uitgebreid theoretisch betoog inzake de verplichtingen van asielinstanties qua onderzoek (onderdeel 2), het tekort aan informatie (onderdeel 3), kritiek op de inschatting van en de bronnen waar verweerder zich op beroept om het risico voor terugkeerders te beoordelen (onderdeel 4), indicaties dat terugkeerders riskeren aan vervolging of ernstige schade blootgesteld te worden bij terugkeer uit het Westen (onderdeel 5), het talibanbestuur op zich en de implicaties voor Afghaanse burgers (onderdeel 6), de kwalificatie van de vrees en behandeling voor terugkeerders uit Europa en voor personen die onder het dagelijkse bewind van de taliban leven (onderdeel 7), en de stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting (onderdeel 8).

In een negende onderdeel zet verzoeker het volgende uiteen:

“9. Concreet toegepast op verzoeker: verzoekers profiel

Verwerende partij geeft aan dat in navolging van de EUAA richtlijnen van april 2022 weliswaar aan dat er met een aantal risicobepalende omstandigheden rekening moet worden gehouden, maar laat het vervolgens volledig na om dit ook te doen. Nochtans zijn er een aantal elementen die maken dat verzoeker een verhoogd risico loopt bij een terugkeer, indien we de parameters van EUAA toepassen:

*- **het gebied van herkomst**, waarbij er volgens EUAA een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtunen wonen: verzoeker is als Pashtoen afkomstig uit het dorp Mogohkhel, district Mohammad Agha (Logar), hetgeen ruraal gebied is waar vooral Pashtunen wonen.*

*- **de leeftijd**: verzoeker is een niet-begeleide minderjarige. Op 23 november 2020 kwam verzoeker aan in België, dus op 16-jarige leeftijd. Hij was 2 jaar onderweg, wat dus wil zeggen dat hij op 14 jarige leeftijd uit Afghanistan vertrok. Vandaag is verzoeker 17 jaar. Als minderjarige is het risico groter dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht gaan brengen in het traditionele Afghanistan.*

*- **de duur van het verblijf in een westers land**: verzoeker woont al ongeveer 2 jaar in België. Hij is ook 2 jaar onderweg geweest. Deze jaren betreffen vormende jaren waardoor de impact van dit verblijf groter is dan bij een volwassene wiens persoonlijkheid al volledig gevormd is.*

Verzoeker heeft zich zeer snel aangepast aan de Westerse cultuur en spreekt heel goed Nederlands: op school, tijdens zijn werk als animator, tijdens zijn stages, met zijn uitgebreide Belgische vriendengroep enzovoort.

Zijn hele goede kennis van het Nederlands wordt ook verschillende keren bevestigd in de vele verklaringen die aan dit verzoekschrift worden toegevoegd. Vaak treedt hij op als tolk voor anderen.

Hij werkt met een overeenkomst Alternierende Opleiding van 21u/week in combinatie met 14u/week les. Hij volgde een cursus initiator gymnastiek bij sport Vlaanderen. Hij geeft les als vaste leiding drie dagen in de week als vrijwilliger bij Lenig&Gezwind (LG). Hij volgt er zelf ook les op maandag en vrijdag. Hij werkt als animator bij Wollebos. Hij richtte samen met een aantal anderen het project OKANimatoeren (OKAN leerlingen zijn ook animatoren) op. Hij gaat na zijn stage op school nog de LO-leerkracht helpen. Hij werkt in een horecabedrijf.

Hij heeft een gemengde vriendengroep, zowel jongens als meisjes, waarmee hij hechte vriendschappen heeft opgebouwd (stukken 5 en 6). Op vrijdagavond gaan ze samen frietjes gaan eten en iets gaan drinken. Ook gaat hij mee met hen om te gaan dansen en luistert hij naar westerse muziek.

Hij geniet van de sociale contacten met zowel jongens als meisjes. Hij is een onmisbaar lid geworden van de groep.

Verzoeker is heel hard geïntegreerd in de Belgische samenleving en bijgevolg verwesterd. Dit wordt keer op keer bevestigd door de verschillende verklaringen die aan dit verzoekschrift worden toegevoegd.

Hij is actief op verschillende sociale media platformen (stuk 4).

Een aantal fragmenten uit de vele verklaringen worden hieronder opgenomen:

Uit stuk 5: [...]

Uit stuk 6: [...]

Uit stuk 12: [...]

Uit stuk 14: [...]

Het is duidelijk dat verzoeker verwesterd is en zich de Belgische waarden en normen eigen heeft gemaakt. Bij een gedwongen terugkeer naar Afghanistan zal hij niet in staat zijn om zichzelf aan te passen aan een door de taliban beheerste samenleving waarvan hij niet weet welk gedrag hij al dan niet kan stellen. Dit geldt des te meer gezien hij minderjarig is en een zeer jonge leeftijd had bij vertrek.

Uit het rapport van Asylus blijkt dat 'verwesterde' Afghanen opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. **Dit is in het bijzonder het geval voor jongeren in hun tienerjaren, die door hun erg jonge leeftijd erg beïnvloedbaar zijn.**

Jongeren die op erg jonge leeftijd toekomen in het Westen spreken misschien nog wel Dari of Pashtu, maar hun accent en gedrag zijn anders bij terugkeer, waardoor ze meteen opvallen. Daarnaast beschikken ze niet over de plaatselijke kennis en ervaring die nodig is om risico's in te schatten of aan te pakken: [...]

Verzoeker is op een erg jonge leeftijd aangekomen in Europa op een moment waarop hij nog steeds zeer beïnvloedbaar was. Ondertussen verblijft hij reeds geruime tijd in België. Op dit moment wordt hij beïnvloed door Westerse waarden en normen. Uit wetenschappelijk onderzoek blijkt immers dat de sociale ontwikkeling en persoonlijkheidsontwikkeling plaatsvindt tijdens deze belangrijke en vormgevende tienerjaren. De adolescentie, het ontwikkelingsstadium tussen de kindertijd en de volwassenheid is een tijd van grote fysieke, cognitieve en sociale veranderingen. [...]

De identiteit van jongeren wordt niet alleen gevormd door interne factoren, maar ook door externe factoren zoals hoe tieners zichzelf definiëren in relatie tot hun leeftijdsgenoten, school, familie en sociale omgeving: [...]

Afghaanse kinderen/jongeren die deze belangrijke levensfase in het Westen hebben door-gebracht, zijn veranderd. Hun culturele, religieuze en traditionele 'kompas' is veranderd op een leeftijd waarop men flexibel en veerkrachtig is, waardoor het voor hen een enorme uitdaging is om zich in te passen in de bestaande maatschappelijke structuren bij terugkeer: [...]

Verzoeker zal het dus erg moeilijk hebben om zich opnieuw aan te passen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden, die hij zelfs helemaal niet kent.

Verzoeker heeft geen Taskara, hetgeen hem extra in de aandacht doet lopen wanneer hij binnenlandse checkpoints moet passeren op weg naar zijn regio van herkomst (zie supra).

Verzoeker, die Afghanistan verliet vooraleer het in handen kwam van de Taliban, kan vanuit België moeilijk inschatten hoe de lokale afdeling van de Taliban in zijn oorspronkelijke regio van herkomst de Taliban-normen concreet toepast. Gezien de lokale verschillen, is dit echter wel relevant voor de beoordeling van het risico bij terugkeer. Verwerende partij levert hierover geen enkele informatie, en negeert deze parameter.

Verzoeker weet in het bijzonder niet wat van hem verwacht wordt bij terugkeer naar Afghanistan. Hij is hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn.

De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zal de Afgaanse gemeenschap en Taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het westen.

Verzoeker loopt een bijzonder groot risico dat hij onder de aandacht van de Taliban komt, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap.

Verzoeker zal er als man er ook moeten toezien dat vrouwelijke familieleden (zijn moeder) het huis niet zonder begeleider verlaat en 'correct' bedekt zijn. Dit wil zeggen dat hij op straffe van mensenrechtenschendingen door de Taliban als mannelijk familielid, de rechten van zijn vrouwelijke familieleden moet schenden, een bijzonder ernstige inbreuk op zijn integriteit.

Als verzoeker terug zou keren dan zal hij effectief ondervraagd worden door de Taliban, naar de redenen van zijn vertrek, naar waar hij verbleven heeft, naar zijn gedrag, naar zijn geloof, en zal zijn gsm gecontroleerd worden door de Taliban. Verzoeker loopt een reëel risico op vervolging en op een vernederende en onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Afghanistan."

Verder verwijst verzoeker naar algemene landeninformatie en geeft hij een theoretische uiteenzetting aangaande NRF en ISKP (onderdeel 10) en data van EUROSTAT (onderdeel 11).

In een twaalfde onderdeel houdt verzoeker, verwijzend naar relevante rechtspraak en landeninformatie, een omstandig betoog inzake de erg precarie socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Hij benadrukt dat onmogelijk kan worden geconcludeerd dat het opzettelijk handelen van het talibanregime *niet* aan de basis zou liggen van de huidige humanitaire crisis in Afghanistan.

Naast zijn algemeen betoog inzake de socio-economische en humanitaire situatie wijst verzoeker op zijn persoonlijke situatie:

"Zoals hierboven aangetoond, behaalt de huidige situatie in Afghanistan eveneens de drempel van artikel 3 EVRM, doordat de overgrote meerderheid van de Afgaanse bevolking, waaronder verzoeker en zijn gezin, in een situatie van extreme armoede is beland, waarbij zij niet meer in staat zijn om in hun elementaire levensbehoeften te voorzien zoals voedsel en hygiëne.

Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van gedragingen van een islamitische groepering die de de facto controle heeft over het grondgebied.

Doordat verzoeker op jonge leeftijd is gevlucht uit Afghanistan, heeft hij geen noemenswaardige scholing genoten, een in het beste geval uiterst verwaterd netwerk bij terugkeer waar hij niet op kan steunen, en geen financiële reserves, integendeel. Verzoeker zal moeten terugkeren naar land waar hij niet zomaar toegang zal krijgen tot onderdak, voedsel, eten, ...

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing (p3): "Het CGVS merkt overigens op dat jouw gezin ondanks de verslaving van je vader nog verschillende bronnen van inkomsten had. Zo maakte jij bakstenen, verkochten jullie eieren en gaf je schoonbroer jullie maandelijks een som geld."

Uit het feit dat verzoeker als 13/14-jarige (!) bakstenen diende te verkopen en men eieren verkocht, leidt verwerende partij af dat men over verschillende bronnen van inkomsten beschikt. Dit is niet ernstig. Op dermate jonge leeftijd verplicht worden om bakstenen te verkopen onderstreept de uiterst zwakke socio-economische situatie van verzoeker. Het gezin was afhankelijk van het werk van een 13/14-jarige. Het verkopen van eieren en het maken van bakstenen kan onmogelijk aanzien worden als een voldoende bron van inkomsten. Wat betreft financiële hulp van de schoonbroer van verzoeker dient vastgesteld te worden dat verzoeker verklaarde: "Soms hielp mijn schoonbroer ons" (gehoorverslag p8). Dit is geen vaste bron van inkomsten. Bovendien haalt verzoeker verschillende keren de financiële moeilijkheden aan tijdens het persoonlijk onderhoud.

"Mijn vader werd ziek, thuis was het moeilijk. Omwille van financiële problemen en zo ging ik zelf werken." (pagina 6 gehoorverslag)

"Hoeveel werd je daarvoor betaald? - Het was per baksteen, voor 1000 bakstenen 300 afghani." (pagina 6 gehoorverslag)

"Had jouw familie landbouwgronden? - Nee." (pagina 6 gehoorverslag)

"Hadden jullie vee? - Ja, we hadden 2-3 geiten" (pagina 7 gehoorverslag)

"Vader maakte veel ruzie thuis, hij vroeg geld en als er geen geld was maakte hij ruzie met moeder." (pagina 7 gehoorverslag)

"Hij vroeg geld aan moeder, maar we hebben geen geld thuis." (pagina 8 gehoorverslag)

"Toen ik er was was er vaak ruzie door geld, omdat hij geld vroeg." (pagina 8 gehoorverslag)

"De laatste periode dat jij op school zat, werkte je vader toen nog? - Toen ik op school zat werkte vader wel, maar de laatste tijd niet. Om de reden dat hij niet werkte moest ik thuis voor iedereen zorgen en werken, ik stopte met school dan.

Jouw inkomen van die bakstenen, was dat genoeg voor jullie hele gezin? - Was niet voldoende. Als thuis iemand ziek was moest geld gebruikt worden. Vader vroeg ook geld voor drugs. Soms hielp mijn schoonbroer ons. We hebben ook kippen en verkochten eieren van de kippen.” (pagina 8 gehoorverslag)

“Paar andere keren, toen moeder heel ziek was, ik sprak met mijn voogd, dan heb ik ook een klein beetje geld gestuurd.” (pagina 10 gehoorverslag)

“We hebben zelf niet zo veel geld om hem naar een beter ziekenhuis of dokter mee te nemen.” (pagina 10 gehoorverslag)

“Dan was het ook winter en koud, mijn schoonbroer zei dat hij niet zoveel geld heeft en dat ik moest wachten. Ik heb er ongeveer 6 maand gewerkt.” (pagina 17 gehoorverslag)

Hoewel verwerende partij op de hoogte is van de socio-economische situatie van verzoeker, dit wordt niet betwist, en dit aanhaalt om de “ongeloofwaardigheid” van verzoekers asielrelaas te beargumenteren, wordt er geen rekening mee gehouden bij de beoordeling van het verzoek tot internationale bescherming in dit kader. Er wordt niet nagegaan of hij ook om deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus. Dit is echter wel het geval.

Verzoeker zal blootgesteld worden aan een behandeling cfr. artikel 3 EVRM.

Verzoeker meent dan ook dat hij ook om deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus.”

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

- “3. Foto's overleden broer, graf en taskara;
4. Screenshots sociale media profielen;
5. Brief vriendengroep + foto's;
6. Verklaring K. H. van Lenig&Gezwind + foto's;
7. Verklaring school;
8. Attest regelmatige lesbijwoning + rapporten;
9. Eurostat
10. Verklaring F. C.;
11. Verklaring vrienden/medeanimatoren turngroep;
12. Verklaring N. L.;
13. Verklaring A. M.;
14. Verklaring S. H.”

2.3. Bij aanvullende nota van 21 december 2022 brengt verweerder middels URL volgende stukken bij:

- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022;
- COI “Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2022;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022.

2.4. Bij aanvullende nota van 3 januari 2023 voegt verzoeker volgende stukken:

- “1. UNHCR, International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan November 2022, Intervisie Nansen, 17 november 2022, powerpoint;
2. Beëdigde vertaling taskara broer;
3. Screenshots videogesprekken met broer vorig jaar;
4. Arrest RvV 279 967 van 10 november 2022;
5. “Binnenkort mogen wij, Afghaanse vrouwen, helemaal niet meer buiten”, De Standaard, 27 december 2022.
6. “NGO's leggen werk in Afghanistan stil”, De Standaard, 26 december 2022.”

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een

verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift – onder meer – aan dat hij verwesterd is en in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille hiervan een gegronde vrees voor vervolging koestert.

4.1. In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet blijkt dat artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”.*

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Het louter feit te behoren tot een sociale groep volstaat niet om in aanmerking te komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus. Eenmaal het behoren tot een bepaalde sociale groep werd vastgesteld, is de volgende stap immers het nagaan van het bestaan van een *nexus* tussen verzoekers behoren tot een sociale groep en verzoekers vrees voor vervolging, of afwezigheid van bescherming. Deze *nexus* wordt vereist in artikel 48/3, § 3 van de Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk bepaalt: *“Er moet een verband zijn tussen de gronden van vervolging en de daden van vervolging of het ontbreken van bescherming tegen deze daden.”* De *nexus* betreft het causaal verband tussen (i) het behoren tot een sociale groep en de gegronde vrees voor vervolging, of (ii) het behoren tot een sociale groep en de afwezigheid van een effectieve en niet-tijdelijke bescherming tegen daden van vervolging, en in het bijzonder de onwil van de actoren van bescherming om bescherming te verlenen tegen de gevreesde vervolging indien de daad van vervolging op zichzelf niet is verbonden met een vervolgingsgrond. Het verband tussen het behoren tot een bepaalde sociale groep en de vrees voor vervolging die voortkomt uit de daden van vervolging, dan wel de afwezigheid van bescherming, is bijgevolg essentieel (zie bv. EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020, p.18).

Tevens kan een lid van een bepaalde sociale groep een gegronde vrees voor vervolging hebben omwille van het behoren tot een sociale groep terwijl een ander lid van dezelfde groep geen vrees voor vervolging zal hebben. Evenzo kunnen er persoonlijke omstandigheden zijn ingevolge dewelke een lid van een sociale groep bescherming kan verkrijgen terwijl andere leden van dezelfde sociale groep niet van bescherming kunnen genieten (*cf. EASO Guidance on membership of a particular social group, EASO Practical Guides Series, March 2020, p.18*).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet algemeen worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan.

Gelet op wat voorafgaat, worden 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

4.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen.

In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het vooreerst verder van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad heeft kennis genomen van de grote hoeveelheid beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd. De Raad is zich er tevens van bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door verzoeker aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

5. *In casu* blijkt uit het rechtsplegingsdossier dat verzoeker heeft verklaard dat hij bij het verlaten van Afghanistan veertien jaar oud was, dat hij twee jaar onderweg was en op zestienjarige leeftijd in België aankwam op 23 november 2020, waar hij inmiddels meer dan twee jaar onafgebroken verblijft.

Gelet op zijn minderjarigheid bij zijn aankomst in België werd aan verzoeker een voogd toegewezen. Op heden is verzoeker achttien jaar oud. In Afghanistan was verzoeker afkomstig uit het dorp Mogokhel, district Mohammad Agha, provincie Logar. Zijn regio van herkomst wordt in deze niet betwist. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan op dertienjarige leeftijd diende te stoppen met school en geld verdiende met het maken van bakstenen, omdat zijn vader mentale problemen kreeg door druggebruik.

Uit zijn verklaringen en de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op heden in België gecombineerd stage loopt en les volgt, dat hij de Nederlandse taal heeft geleerd, dat hij een cursus initiator gymnastiek bij sport Vlaanderen heeft gevolgd, zijn diploma animator heeft gehaald en drie dagen les geeft als vrijwilliger bij een sportclub, dat hij zelf twee dagen per week les volgt bij deze sportclub, dat hij werkt als animator bij een speelpleinwerking en dat hij samen met anderen het project OKANimatoeren heeft opgericht.

De door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde talrijke verklaringen van zijn vrienden, mede-animatoeren, bestuursleden van zijn sportclub, zijn trainers, zijn schooldirecteurs, zijn trajectbegeleider en een jeugdwelzijnswerker (stukken 5, 6, 7, 10, 11, 12, 13 en 14, bij verzoekschrift) getuigen verder van verzoekers succesvolle integratie in België. Daarnaast blijkt – zoals ter zitting kon worden vastgesteld – dat verzoeker in België hechte vriendschappen heeft opgebouwd en een gemengde vriendengroep heeft waarmee hij regelmatig afspreekt. Verzoeker heeft een rijk sociaal netwerk en leven uitgebouwd in België, zet zich in voor zijn studies en stage en engageert zich als vrijwilliger voor jeugdwerking.

Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op veertienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen, heeft hij ook een deel van zijn puberteit – een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere (vormende jaren) – in België doorgebracht. Uit de elementen van het administratief dossier, de verklaringen van verzoeker en de talrijke door verzoeker bijgebrachte brieven, opgesteld door een veelheid aan personen met verschillende profielen die sedert verzoekers aankomst in België nauw betrokken waren bij zijn levensloop en activiteiten, blijkt dat verzoeker zich op succesvolle wijze integreert in de Belgische samenleving. Alhoewel verzoeker nog maar twee jaar in België verblijft, geven de bijgebrachte documenten en de afgelegde verklaringen – ook ter terechtzitting – samen blijk van een goede en doorgedreven integratie in de Belgische samenleving waaruit ook blijkt dat verzoeker zich bewust Westerse waarden en normen eigen gemaakt heeft.

Verzoeker heeft in België niet enkel lessen gevolgd en zich één van de landstalen eigen gemaakt – en zich aldus aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België – maar stelt zich helemaal open voor de Belgische cultuur, is als vrijwilliger geëngageerd in jeugdwerking zowel op het speelplein als in de sportclub, is een inspiratie voor andere (OKAN) jongeren en heeft een brede en verscheiden vriendengroep opgebouwd. Op basis van het geheel van de elementen in het rechtsplegingsdossier en de verklaringen van verzoeker kan in zijn hoofde aangenomen worden dat hij zich een bepaalde levensstijl eigen heeft gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag.

Verzoeker heeft fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit. De Raad volgt *in casu* tevens verzoekers advocaat waar deze ter zitting stelt dat het in Afghanistan niet aanvaard wordt dat een man zich bezighoudt met de opvoeding van (jonge) kinderen.

Uit de landeninformatie blijkt dat in de provincie Logar verschillende Afghaanse groepen aanwezig zijn, zoals de taliban en ISKP.

Gelet op het geheel van alle elementen met betrekking tot zijn concrete en specifieke, persoonlijke situatie, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat de kans reëel is dat hij bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst zal opvallen en in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban zal komen te staan.

In deze dient bij de beoordeling van de vrees van verzoeker rekening te worden gehouden met de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban-autoriteiten heden uitgevaardigd zijn zoals blijkt uit de zeer uitgebreide, gedetailleerde en gedocumenteerde informatie die door beide partijen wordt bijgebracht. Er dient voornamelijk rekening te worden gehouden met de informatie dat personen, die als 'verwesterd' worden beschouwd het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging en de

perceptie leeft dat terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met zijn profiel die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een (toegedichte) verwestering. Echter, de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie wijst op *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling en afranseling van personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen. Daarenboven is er in hoofde van verzoeker geen sprake van perceptie, maar heeft hij zich daadwerkelijk westerse normen en waarden eigen gemaakt waarvan men redelijkerwijs niet van hem mag verwachten dat hij die op duurzame wijze verbergt.

6. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, met name verzoekers profiel, zijn jonge leeftijd, individuele omstandigheden en specifieke persoonlijke situatie, gekoppeld aan de huidige Afghaanse context onder het taliban-regime, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen waarbij in zijn geval een verband kan worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging.

De Raad treedt, na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, de conclusie in de EUAA *“Country Guidance”* (p. 137) bij dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgt ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden.

7. Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van verweerder, niet verder te onderzoeken en te bespreken

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig januari tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS